

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/33/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118202043
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118202043.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., právne zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., pobočka kancelárie a adresa pre doručovanie Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín IČO: 47 234 679, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13Csp/33/2018-23 zo dňa 05.11.2021, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 517,56 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 21.3.2018 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol

takto:

„I. Určuje, že zmluvná podmienka v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.01.2009, uvedená v bode 49. v znení: „Poplatok za vedenie účtu (zahrnutý v splátke) 1,63 eur/49,11 Sk“, je neprijateľná. Určuje, že zmluvné podmienky v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.01.2009, uvedené v hlave 14. záverečné ustanovenia, §3, §4 a §5 úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia a.s., v znení:

„§ 3 V prípade omeškania úhrady splátky, splátky RÚ I. či RÚ II., alebo ich časti alebo zmluvných pokút alebo platieb podľa Hlavy 6. § 6 týchto OP je klient povinný zaplatiť úrok z omeškania vo výške 0,08 % z dlžnej čiastky za každý deň omeškania, najmenej však 300,- Sk/9,96 EUR. V prípade omeškania s úhradou splátky úveru, prípadne splátky RÚ I. či RÚ II., alebo ich častí dlhšieho ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 8% z čiastky, s ktorej úhradou je v omeškaní.

§ 4 V prípade omeškania klienta s úhradou splátky úveru, prípadne splátky RU I. alebo RU II., či ich časti dlhšieho ako 6 mesiacov je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 5 % z úveru, s ktorého vrátením spoločnosti je v omeškaní.

§ 5 Spoločnosť je oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 100,- Sk/3,32 EUR.“, sú neprijateľné .“

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 517,56 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 21.3.2018 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd vydal rozsudok ktorým by určil, že zmluvná podmienka v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.01.2009, uvedená v bode 49., a zmluvné podmienky v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.01.2009 uvedené v hlave 14. záverečné ustanovenia, § 3, § 4 a § 5 úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia a.s., sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 517,56 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % z tejto sumy odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému do zaplataenia, a nahraďiť mu trovy konania.

Ďalej uviedol, že v danom prípade sa žalobkyňa domáhala určenia, že označené zmluvné podmienky v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.01.2009, ktorá je podľa jeho nespochybných tvrdení spotrebiteľskou zmluvou, sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a to aj s poukazom na to, že podľa tvrdení žalobcu ohľadom neprijateľnosti obdobných zmluvných podmienok súd už rozhodol aj v iných konaniach, na ktoré žalobkyňa v žalobe poukázala, čo žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil.

Poukázal na to, že podľa skutočností známych mu z jeho činnosti navyše neprijateľnosť obdobnej zmluvnej podmienky týkajúcej sa poplatku za vedenie účtu (zahrnutého v splátke) bola medzičasom právoplatne určená v inom súdnom konaní dokonca už aj medzi tými istými stranami, a to rozsudkom vo veci vedenej na tamojšom súde pod sp.zn. 32Csp/33/2018 v súvislosti s ďalšou úverovou zmluvou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.11.2010 uzatvorenou medzi tými istými stranami.

Vzhľadom na to, ako i vzhľadom na nedostatok obrany žalovaného a zásadu právnej istoty dospel k záveru, že niet žiadneho dôvodu prečo by mal v obdobnej veci za obdobných skutkových okolností medzi tými istými stranami teraz rozhodnúť inak. Podľa právoplatného rozsudku v uvedenej veci „pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Uvedené platí aj pri poplatku za vedenie účtu, keď vedenie účtu nepredstavuje samostatnú odplátnú službu dodávateľa spotrebiteľovi, ale práve naopak slúži výhradne potrebám dodávateľa. Pri splácaní úveru slúži úverový účet v prvom rade účtovným, resp. zúčtovacím účelom dodávateľa, ktorý vo vlastnom záujme sleduje stav plnenia úverového vzťahu s dlžníkom (obdobne napr. rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 3C/82/2015 zo dňa 30.04.2015)“. Pokiaľ sa jedná o žalobkyňou napadnuté ustanovenia o sankciách za omeškanie, a to o zvýšených, resp. vyšších než zákonom ustanovených (zákonných) úrokoch z omeškania vo výške 0,08 % za každý deň omeškania (teda 29,2 % ročne), o zmluvnej pokute vo výške 5 % z úveru a o poplatku za upomienku, uvedené v § 3, § 4 a § 5 Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., mal za to, že tieto ustanovenia spôsobujú celkom zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Zároveň uviedol, že skutkové tvrdenia žalobkyne o tom, že jej bol poskytnutý úver 1.200,- eur a že na vrátenie úveru zaplatila žalovanému sumu vo výške 1.717,56 eura, a že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g, i) a j) zákona č. 250/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), neboli v konaní nijako spochybnené, a preto z nich ďalej aj vychádzal.

Uzavrel, že v danom prípade samotná zmluva, resp. text zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorý spotrebiteľka pripojila svoj podpis, podľa nespochybných tvrdení žalobkyne neobsahuje (ad 1.) údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ), (ad 2.) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ) a (ad 3.) ročnú percentuálnu mieru nákladov vypočítanú (správne) na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy (§ 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ), považoval predmetný spotrebiteľský úver v zmysle ust. § 4 ods. 3 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov.

Z týchto dôvodov vyhodnotil žalobu ako dôvodnú aj v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu v rozsahu rozdielu medzi peňažnými prostriedkami, ktoré žalobkyni na základe zmluvy o úvere v sume 1.200,- eur poskytol (a na ktorých vrátenie tak mala nárok) a tými, ktoré žalobkyňa na tento úver v jeho prospech vo výške 1.717,56 eura celkovo uhradila, teda vo výške 517,56 eura.

Poznamenal, že pokiaľ ide o úroky z omeškania spojené s vydaním bezdôvodného obohatenia (uplatnené odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému), keďže čas splnenia tohto dlhu

nie je ustanovený právnym predpisom a žalobkyňa žalovaného o jeho vydanie osobitne nepožiadala, v zmysle ust. § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), bol žalovaný povinný vydať žalobkyni toto bezdôvodné obohatenie nasledujúceho dňa po doručení žaloby (doručenej mu 20.03.2018), od ďalšieho dňa je v omeškaní s plnením tohto peňažného dlhu, a preto je povinný platiť žalobkyni z dlžnej sumy aj úroky z omeškania. Žalobkyni priznal uplatnenú sumu bezdôvodného obohatenia spolu so zákonnými úrokmi z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vlády Slovenskej za čas po jeho splatnosti vo výške o päť percentuálnych bodov vyššej než bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť plniť a v časti výroku o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 03.04.2018. Uviedol, že pokiaľ ide o nevyhnutnosť rozkladu splátok zaujal vo svojom rozsudku zo dňa 09.11.2016 aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, v ktorom uviedol odpoveď na prejudiciálnu otázku týkajúcu sa rozkladu splátok. Poukázal na nevyhnutnosť výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy, t. j. výklad v súlade so smernicou tak, aby sa zabezpečil „reálny účinok“ smernice k cieľu vytvoriť skutočný vnútorný trh. Uviedol, že pokiaľ by sa odvolací súd napriek tomu nestotožnil s názorom žalovaného o dodržaní všetkých obligatórnych náležitostí v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., súčasne vzniesol aj námietku premlčania na celý žalobkyňou uplatňovaný nárok v tomto konaní, a to v trojročnej objektívnej premlčacej lehote. Zdôraznil, že žalobkyňa uhrádzala jednotlivé splátky úveru z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX v období rokov 2009 až 2012. Pri posúdení premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalovaný vychádzal z dátumu doručenia žaloby súdu, z ktorého vyplýva, že žaloba bola súdu doručená dňa 23.02.2018. Aplikujúc trojročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, považoval splátky uhradené pred dňom 23.02.2015 za premlčané. Navrhol, aby odvolací súd prihliadol na žalovaným vznesenú námietku premlčania žalovanej sumy v celom rozsahu a rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia zamietne. Zároveň si uplatnil náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátil ním prednesenú právnu argumentáciu, preto z dôvodu absencie akéhokoľvek dôkazu opaku považuje tvrdenia žalovaného za náležité. Poukázala na judikatúru súdov SR a Súdneho dvora EÚ v otázke premlčania a navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania ani dôležitý verejný záujem.

5. Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený rozsudok preskúmať z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 13.10.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného dôvodným nebolo.

6. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy uzavretej dňa 05.01.2009 medzi stranami sporu, bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.200,- eur. Žalobkyňa ako dlžníčka žalovanému ako veriteľovi zaplatila celú požadovanú sumu, spolu vo výške 1.717,56 eura. Žalobkyňa sa predmetnou žalobou domáhala určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a uloženia povinnosti žalovanému vydať jej bezdôvodné obohatenie, a to z dôvodu, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov.

7. Zmyslom a účelom úpravy spotrebiteľských vzťahov je dosiahnuť pravdivé informovanie spotrebiteľa o poskytnutom úvere, a to v čase uzatvorenia zmluvy. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru v zmluve uvedený nie je a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v zmluve je uvedený len počet splátok 36 a lehota splatnosti 36 mesiacov po poskytnutí úveru, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejmý dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť.

8. Odvolací súd uvádza, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu (v predmetnom prípade teda dňa 05.01.2009). V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 4 ods. 2 ZoSÚ účinného v rozhodnom čase, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku.

9. Vzhľadom na absenciu obligatórnej náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ sa úver považuje v zmysle § 4 ods. 3 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Už len absencia čo i len jednej náležitosti spôsobuje, že veriteľ nemôže účtovať žiadne iné nároky, než istinu. Preto skúmanie ostatných náležitostí zmluvy a zistenia prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti sú bez významu k správne zisteným záverom uvedeným v § 4 ods. 3 ZoSÚ.

10. Odvolateľ v odvolaní poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 03.04.2018, ktoré však predložil až v odvolacom konaní ako súčasť odvolania.

11. V zmysle čl. 8 základných princípov CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP).

12. Odvolací súd nemôže prihliadať na listinné dôkazy predložené v odvolacom konaní, keďže skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, nemôžu byť v zásade odvolacím dôvodom. Žalovaný súdu nepreukázal, že by listinné dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia nemohol použiť v konaní pred súdom prvej inštancie bez svojej viny.

13. Žalovaný tým, že napriek písomnému procesnému poučeniu nepredložil všetky dôkazy do skončenia dokazovania na súde prvej inštancie, sa sám diskvalifikoval z ďalších dôkazov a odvolací súd v súlade s § 366 CSP nemôže na nový dôkaz predložený v odvolacom konaní prihliadať.

14. Pokiaľ sa týka námietky premlčania odvolací súd uvádza, že objektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom uvedené ustanovenie rozlišuje objektívnu premlčaciu dobu 3-ročnú a v prípade, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie upravuje 10-ročnú premlčaciu dobu, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo.

15. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo 268/2021 zo dňa 28.02.2022, v ktorom konštatoval: „Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EU C-485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehote je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). Dovolací súd súčasne poukazuje na vecne správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že 51. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľa, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.“

16. Vychádzajúc z citovaného rozhodnutia odvolací súd na danú vec aplikoval 10-ročnú objektívnu premičiaciu dobu (bez skúmania zavinenia), ktorá začala plynúť vznikom bezdôvodného obohatenia (kedy už začala žalobkyňa plniť nad rámec poskytnutej základnej sumy. Nakoľko úverová zmluva medzi stranami sporu bola uzavretá dňa 05.01.2009 a žaloba bola podaná dňa 23.02.2018 je zrejmé, že táto bola podaná v 10-ročnej objektívnej premičacej dobe.

17. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok D. proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok C. a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998- I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

18. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

19. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť plniť a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, odvolací súd jej preto priznal voči procesne neúspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, teda v rozsahu 100 %. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

21. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané

opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.